ГОДИНА IV СЕПТЕМВРИЙ 1900 г. КНИЖКА VII.

V
9.9.1900
кн 7

Край на лѣтото.

Мина, мина хубавото
Миризливо лѣто,
Слънце слабо вече грѣе
Горѣ отъ небето

Отъ день на день желти ставатъ
Горскитѣ листенца
Жално си глави навели
Билки и цвѣтенца.

Вечъ на топло мили птички
Тръгватъ на верига,
Хладна есень по земята
Ето че пристига.

22 17824

Само вранитѣ по къра
    Хвъркатъ на дружини,
Грачатъ гроздно по дървета,
    Кацатъ изъ градини.

И водица намалява
    У рѣки, потоци,
Слабо слабо вечъ се чуватъ
    Буйнитѣ потоци.

Плодъ на ниви се обира
    И труда прѣстава,
Сутринь, вечерь тукъ по нази
    Хладно зе да става.

Дѣ онази хубость лѣтна,
    Сѣнки и морави?
Дѣ онѣзи сладки пѣсни,
    Птиченца въ дѫбрави?

Облачи се, мрачно става
    Мъгливо небето . . .
С'богомъ цвѣте, мили птички,
    С'богомъ красно лѣто!

Ц. Калчевъ.

Ц 2297
Г.9,1900
кн.7

Яковъ благославя дѣцата на Иосифа.

Единъ отъ *патриарситѣ*, чрѣзъ които Богъ е откривалъ бѫдащето на своя избранъ народъ, е билъ Яковъ. Слѣдъ смъртьта на баща си Исаака. Яковъ живѣелъ въ *Ханаанската земя*, но къмъ края на живота си той се прѣселилъ въ Египетъ, дѣто прѣживѣлъ само нѣколко години

Неговото прѣселение станало по желанието на най-обичния му синъ — Иосифа, който спасилъ цѣлия Египетъ и околностьта му отъ седемгодишния гладъ.

Когато Яковъ усѣтилъ, че скоро ще умрѣ, той повикалъ Иосифа съ неговитѣ синове, за да имъ каже послѣднитѣ си бащински *добропожелания*.

Иосифъ довелъ двамата си сина Манасия и Ефрема, при тѣхния дѣдо, който едвамъ виждалъ Яковъ турилъ рѫцѣтѣ си на кръстъ върху главитѣ на двѣтѣ дѣца и казалъ така: „Богъ, който ме пази отъ младостьта ми до днесъ, да благослови тѣзи млади души, за да бѫде надъ тѣхъ славата на нашитѣ баци Авраама и Исаака!“ Иосифъ, като видѣлъ, че баща му турилъ рѫцѣтѣ си накръстъ, поискалъ да ги размѣни: дѣсната му рѫка да бѫде върху главата на по-голѣмия — Манасия, а лѣвата — върху главата на Ефрема Яковъ му отговорилъ, че това нарочно е направено, защото *потомството* на Ефрема, върху главата на когото била турена дѣсната рѫка ще бѫде по-силно и по-славно, отъ колкото *потомството* на Манасия.

Малкиятъ помощникъ.

олю учелъ урокъ и внимателно пишелъ въ тетрадката си. По едно врѣме той не знаялъ вече какво да прави. Написвалъ нѣщо, задрасквалъ го послѣ натопявалъ перото въ мастилницата и пакъ написвалъ и задрасквалъ сърдито.

До него стоялъ малкия му братъ Митю, който гледалъ батя си, като пише.

— Никой, никой не ще ми помогне, въздъхналъ Колю. Сестра ми излѣзе съ леля, мама си

има кѫщна работа а тати е още на работа. Ти, Митенце, би ми помогнало, ама си още мъничко —неразбиращъ нищо!

— Ко лю-лю! отговорилъ Митю.

— Азъ зная, че ти ме обичашъ, казалъ засмѣно Колю, само че твоята обичь не може ми рѣши задачата.

Митю си издулъ двѣтѣ странички. Той желаялъ да каже нѣщо на брата си, но само го изгледалъ, като че искалъ да рече: „чакай, ти ще видишъ немога ли ти помогна!“

Колю оставилъ писането и излѣзълъ отъ стаята да си отпочине.

Митю останалъ самичъкъ въ стаята. Той се курдисалъ на батюва си столъ, взелъ писалката, натопилъ перото въ мастилото и захваналъ да цапа дърху книгитѣ. Послѣ взелъ мастилницата и накапалъ върху тетрадката.

Какво правишъ ти? уплашено изкрѣщѣлъ Колю, като видѣлъ Митенцето, какъ му помага.

Не пипай! Ти си още малъкъ и глупавъ. Тъй се не помага!

Колю откъсналъ зацапания листъ на тетрадката, хвърлилъ го подъ масата въ сандъка и пакъ излѣзълъ навънъ.

Митю желаялъ да докаже на брата си, че го обича и че иска да му помогне въ работата. Щомъ излѣзълъ братъ му, Митю се доближилъ пакъ до тетрадката, откъсналъ и той единъ листъ и го хвърлилъ подъ масата.

Какво нѣщо е отечество.

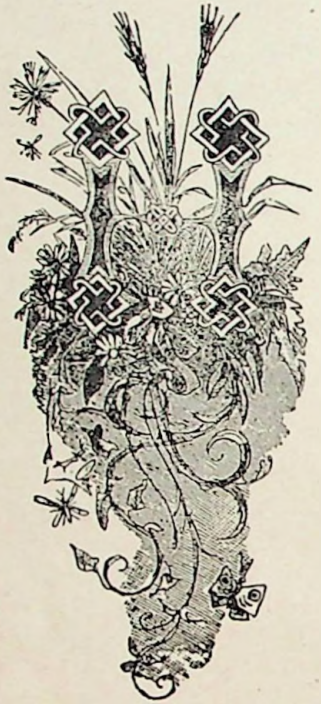

ашето отечество е България, състои се отъ тѣзи земи:

1. *Сегашното българско княжество*: Сѣверна и Южна България.

2. *Македония*, владѣе се днесъ отъ турцитѣ.

3. *Добруджа*, владѣ се днесъ отъ ромжнитѣ.

4. *Нишки окржгъ*, владѣе се днесъ отъ сърбитѣ Тѣзи части отъ нашето отечество сж населени по-вечето съ българи, които говорятъ на нашия езикъ, вѣрватъ въ християнския Богъ и едно врѣме сж правѣли голѣмо българско царство

На този свѣтъ отечеството е най-мило и най драго нѣщо на човѣка Всѣки уменъ човѣкъ, какъвто и да бжде той, всѣкога е готовъ да си даде живота за него.

Наистина намиратъ се хора, които казватъ: „Дѣто ти е добрѣ, тамъ е твоето отечество!“. Но тѣзи хора не разбиратъ, какво нѣщо е отечество. Тѣ мислятъ само за доброто на себе си, а не и за другитѣ Истинското отечество на всѣки човѣкъ е това мѣсто, дѣто най-напрѣдъ го е ог-

рѣло слънцето; дѣто свѣткавицата и небеснитѣ гръмове за прътъ пѫть сѫ му наумили за Бога; дѣто е отрасналъ и почналъ да говори на майчина си езикъ.

Значи, *родното мѣсто на много хора, които говорятъ единъ езикъ, иматъ една вѣра и обичаи, се казва тѣхно отечество.*

Ако умниятъ човѣкъ изпадне въ сиромашия, или остане самичъкъ, та нѣма на кого да се надѣва, той пакъ обича и неможе да забрави своето отечество.

Неученият Славчо.

Славчо билъ ученикъ въ първо отдѣление. Когато отиделъ въ училището, той по обичалъ да гледа рѫцѣтѣ си, отъ колкото да внимава, какво разказва учителя му. Ето защо не можелъ да се научи, нито да чете, нито да пише.

Ала скоро той се увѣрилъ, че за човѣка най-лошото на този свѣтъ е да не знае да чете.

Единъ день Славчо завелъ тѣхната крава на полето да я пасе. Той вързалъ кравата о ед-

но дърво и отишълъ въ ближната горица да си набере лѣшници.

Въ гората Славчо видѣлъ една дъсчица, на която било написано:

„Вардѣте се! тукъ наблизу има заложенъ капанъ за лисици“

Славчо гледалъ, гледалъ, но не разбралъ нищо. Той напълнилъ торбата си съ лѣшници и си тръгналъ. Рѣшилъ да мине край дъсчицата, за да я разгледа по отблизу.

И тъкмо когато билъ срѣщу дъсчица та, изведнажъ нѣщо го хванало съ здрави зъби за кракътъ. Погледналъ: голѣмъ желѣзенъ капанъ си забилъ зъбитѣ въ месото, и червена топла кръвъ рукнала . . .

„Олеле! изпищѣлъ Славчо, отиде ми кракътъ!“

Въ това врѣме го дочулъ единъ селянинъ, който минавалъ тамъ наблизу та избавилъ Славча.

— Види се, че ти момченце не си видѣлъ тази дъсчица, та си дошълъ тука, рекълъ селянинътъ.

— Не, обадилъ се расплакания Славчо, азъ я видѣхъ, ами неможахъ да прочета написаното.

Селянинътъ прѣвързалъ крака на Славча и си отишълъ. Славчо едвамъ приближилъ кравата, отвързалъ я и си тръгналъ.

Изъ пѫтя, колкото пѫти стѫпялъ на болния си кракъ, изохкавалъ и си думалъ:

„Ако бѣхъ се научилъ да чета, нѣмаше да ми се случи това зло“ . . .

ЧУДЕСНО ЛѢКАРСТВО.

(приказка).

Въ *Индия*[1]) живѣлъ нѣкога си единъ богатъ князь на име *Акбаръ*. Той ималъ хубави градини и много слуги. Можелъ да яде и да пие всичко, каквото му се поискавало. Слугитѣ изпълнявали на часа и най-малкитѣ му желания. По едно врѣме омръзналъ му този неговъ животъ, даже тежко му ставало, щомъ си помисли за едене.

1). Полуостровъ въ южна Азия.

Макарь че ималъ меки копринени постелки, пакъ не можелъ да заспи сладко: често страдалъ отъ безсъние. Това нѣщо повредило здравето му, и той до толкова отслабналъ, че шивачътъ по нѣколко пѫти прѣкроявалъ дрѣхитѣ му.

Никой не можалъ да излѣкува болестьта на Акбара.

Най-послѣ министритѣ му го съвѣтвали да обяви на народа, че ако се намѣри нѣкой да го изцѣри, ще получи такава награда, каквато пожелае. Князьтъ съгласилъ.

Той обѣщалъ още отъ себе си — ако е бѣденъ човѣка, който го изцѣри, ще му даде толкова злато, че да не може да го прочете; ако е затворникъ, осѫденъ на смърть, ще го опрости; ако е *честолюбецъ*, ще го направи най-видното лице въ града.

Единъ день, когато княза едвамъ седѣлъ отъ слабость на прѣстола, направенъ отъ слонова кость, чуло се шумъ въ двореца. На вратата чукалъ единъ старецъ, който искалъ да види княза.

Акбаръ заповѣдалъ на слугитѣ си да доведатъ стареца Явилъ се единъ високъ старецъ, сиромахъ, съ прѣплѣщена прѣзъ рамото торба и съ тояга въ рѫка.

— Добъръ день, княже, казалъ съ низъкъ поклонъ старецътъ, азъ донесохъ лѣкарство за болестьта ти!

Акбаръ скочилъ отъ прѣстола си и очудено гледалъ на този бѣдняк. Старецътъ безъ да се оплаши извадилъ отъ торбата си едно затулено шише съ нѣкаква бистра течность. Послѣ рекълъ на княза:

— Ето го!

— Дай го, изкрѣщялъ Акбаръ, кълна ти се, че твоето желание ще бѫде изпълнено!

Старецътъ отстѫпилъ назадъ и прибавилъ:

— Обѣщавашъ ли да ме слушашъ? Това лѣкарство само азъ го зная, и само азъ мога да те изцѣря съ него!

— Ти ще ми кажешъ тайната на това лѣкарство, казалъ по-низко княза.

— Не! отговорилъ старецътъ.

— Азъ ей сега ще те накарамъ да я кажешъ . . . !

— Пази се, княже, извикалъ старецътъ, и като скръстилъ рѫцѣ, погледналъ Акбара, който отчаянъ седналъ пакъ на прѣстола си, защото разбралъ, че нито обѣщания, нито заплашвания ще накаратъ стареца да каже тайната.

Е какво да правя сега? попиталъ Акбаръ.

— Ще ме слушашъ ли?

— Да, обѣщавамъ ти!

— Добрѣ, върви подирѣ ми!

Акбаръ зачудено погледналъ стареца, като помислилъ да нѣма работа съ лудъ човѣкъ, но старецътъ засмѣно тръгналъ напрѣдъ. И Акбаръ тръгналъ подирѣ му.

Слѣдъ малко старецътъ казалъ:

— Ти като че искашъ да се откажешъ отъ клетвата си? Тогава, прощавай!

— Чакай, чакай, викалъ Акбаръ, ще направя всичко, каквото ми заповѣдашъ . . . Ами кѫдѣ отиваме?

— Направо.

— Далечъ ли ще отидемъ?

— Може би.

— Тогава да извикамъ слугитѣ си, защото

азъ не ще мога да вървя, понеже скоро се умарямъ.

— Не трѣбва, ще вървишъ: тъй ти заповѣдвамъ!

— Добрѣ, ами ще ли ми върнешъ съня, *апетита* . . . ? съ страхъ попиталъ Акбаръ.

— Да, и ще станешъ здравъ, както по напрѣдъ.

— Тогава да вървимъ!

Нѣколко врѣме вървѣли изъ града, прѣминали крайнитѣ улици и като излѣзли прѣзъ градската врата, поели открито поле.

Далечъ въ полето достигнали до една малка горица, прѣзъ която много трудно се вървѣло, по причина, че клонетѣ били доста разперени. Старецътъ вървѣлъ напрѣдъ безъ да се обръща. Бѣдниятъ Акбаръ се уморилъ много, ала не смѣялъ да попита стареца за нѫтя, да не би да го разсърди.

Най-послѣ стигнали до една колиба, построена при брѣга на една рѣкичка.

Старецътъ блъсналъ вратата и извикалъ:

— У дома сме!

Акбаръ си помислилъ: „Сега ще си почина“.

Щомъ влѣзълъ въ колибата, той се начумерилъ, като видѣлъ, че нѣма неговитѣ палати . . .

Въ колибата имало само една масичка, двѣ столчета и една камара зелени листи, покрити съ платно.

— Защо сѫ тѣзи листи? попиталъ Акбаръ.

— Това е твоя креватъ, отговорилъ старецътъ.

Акбаръ се засмѣлъ.

— Нимà ще мога да заспя на този креватъ?

Старецътъ сѫщо се засмѣлъ, ала нищо не

продумалъ. Той само извадилъ отъ торбата шишенцето съ течностьта, отпушилъ го и подалъ на княза:

— На, пий!

Князътъ изпилъ до капка течностьта.

— Хареса ли ти цѣрътъ?

— Много приятенъ, никога не съмъ пилъ тъй сладко, както тази течность.

— Сега ще вечеряме, казалъ старецътъ и сложилъ на трапезата малко млѣко и печено месо.

— Твоето лѣкарство ми *подѣйствува*, казалъ Акбаръ: никога не съмъ се усѣщалъ тъй гладенъ, както сега

Слѣдъ вечерята Акбаръ поискалъ да спи, и старецътъ го оставилъ самичъкъ. Щомъ легналъ князътъ на листитѣ и начаса заспалъ дълбокъ сънь. Той не чулъ даже стареца, като му казалъ «*лека нощъ*». На другия день рано старецътъ го събудилъ.

— Врѣме е да ставашъ, господине! Хайде на работа!

Нимà азъ съмъ спалъ? попиталъ князътъ.

— Разбира се, отговорилъ старецътъ. Видѣ ли, че моятъ кревать не е тъй лошъ, както ти го мислѣше Вѣрвамъ, че ти по-добрѣ спа на него, отъ колкото на своитѣ копринени постелки. Но, добавилъ старецътъ, да не губимъ врѣме; хайде за дърва въ гората!

— За дърва ли? Извикалъ смаяно Акбаръ.

— Да. Нимà ти неможешъ да работишъ?

— Разбира се!

— Защо?

— Защото само проститѣ хора работятъ, за

да се прѣхранватъ, а не като насъ, знатнитѣ, какъвто съмъ азъ.

— Тъй ли? А знаешъ ли, че само работата поправя човѣка, а празното седене го води къмъ разваленъ животъ . . . . ! Понеже ти се обѣща да ме слушашъ, затова ставай да вървимъ поскоро!

Князътъ безъ да продума, тръгналъ подиръ стареца. Акбаръ не знаялъ, какъ да захване работа: рѫцѣтѣ му били меки и слаби. Но старецътъ му давалъ отъ чудното лѣкарство, и щомъ князътъ глътвалъ нѣколко капки отъ него, чувствувалъ се силенъ, здравъ.

Като поработилъ малко, князътъ огладнялъ, послѣ се нахранилъ добрѣ и вечерьта лесно заспалъ. Така прѣседѣлъ въ колибата на стареца една недѣля

— Какъ си сега? попиталъ го старецътъ. Имашъ ли *апетитъ*, сънъ?

— Благодаря ти! Извикалъ князътъ, като уловилъ стареца за рѫка. Ти чудо направи, и азъ се чувствувамъ твърдѣ здравъ. Да отидемъ въ моята столица, и азъ ще те направя първи докторъ въ господарството си. ще ти дамъ голѣми богатства, *почести* . . . Ти за винаги ще останешъ въ моя дворецъ.

Старецътъ поклатилъ глава и казалъ:

— Благодаря, благодаря; ала азъ не се нуждая отъ почести. Не съмъ азъ докторъ, а чудното лѣкарство, което ти давахъ, е чиста изворна вода.

— Вода!? Извикалъ Акбаръ.

— Ти си живѣлъ въ *бездѣлие* и разпуснатъ животъ, затова си нѣмалъ сънъ и апетитъ Се-

га азъ ти върнахъ едното и другото, като те научихъ да работишъ.

Иди си пакъ въ двореца, но мжчи се да промѣнишъ живота си!

Умното куче.

Докторъ Искровъ имаше едно куче на име Левчо. То до толкова обичаше господаря си, че не се дѣлѣше отъ него. Докторътъ почти всѣка вечерь ходѣше на гости у брата си—учитель Искровъ.

Пжтната врата на учителя биваше винаги заключена. Който искаше да влѣзе вжтрѣ, трѣбаше да дръпне една връвь, която висѣше

прѣзъ вратата. Тогава отвжтрѣ издрънква звънче, и слугинята отваря вратата.

Една вечерь докторътъ *нарочно* изварди Левча и отиде самичъкъ у братови си. Не се минаха даже петь минути, отъ какъ докторътъ бѣше седналъ—ето че звънецътъ на пжтната врата силно се раздрънка едно подиръ друго. Докторътъ помисли, че нѣкой го търси за бърза работа, затова самъ изкочи на балкона надъ пжтя, за да се обади. Ала що да види: Левчо хваналъ съ единия си кракъ края на врѣвьта и дърпа ли дърпа.

Така бѣше виждалъ Левчо отъ господаря си, така и правѣше!

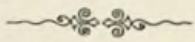

Джбъ и лѣска.

(*басня*)

Отъ единъ старъ джбъ падналъ единъ желъдъ подъ клончето на една лѣска Лѣската почнала да се кара на джба:

— Нима е малко мѣстото подъ твоитѣ клони, та сѣешъ чакъ тукъ твоитѣ желъди? Тука е тѣсно, и едвамъ азъ се побирамъ съ моитѣ клони. Освѣнъ това, азъ не си пръскамъ така лѣшницитѣ, а ги давамъ на хората!

— Азъ живѣя 200 години, рекълъ джбътъ, и джбчето, което ще израсте отъ този желъдъ, ще прожевѣе, колкото мене. То ще израсте и ще иска широко мѣсто, когато тебе не ще те има вече на този свѣтъ

— Така ли? казала сърдито лѣската. Азъ

ще закрия съ клонетѣ си твоето малко дѫбче и то ще умрѣ още на тридитѣ.

Дѫбътъ нищо не отговорилъ, а пожелалъ на малкото желъдче да си расте свободно.

Желъдътъ, като отмекналъ отъ влагата, разцѣпилъ се и отъ него покарало едно коренче въ земята, а друга часть покарала надъ земята, *слабо* дѫбченце.

Ядосаната лѣска закривала съ перпатитѣ си клоне малкото дѫбче и не му пращала слънчице. Но дѫбчето расло полегичка подъ сѣнката на лѣската, като ставало отъ година на година по-високо и по-здраво.

Минали 100 години. Лѣската вече отдавна изсъхнала, а дѫбчето, което покарало отъ желъда, станало голѣмъ дѫбъ, който се издигналъ до облацитѣ и се разклонявалъ на всички страни.

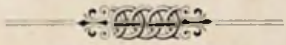

Досѣтливъ отговоръ.

(приказка).

Единъ царь се разсърдилъ веднажъ на първия си министъръ и го изпратилъ въ тъмницата. Другаритѣ на министра, като се научили за това, явили се прѣдъ царя въ двореца и почнали да измолватъ свобода за нещастния. Царьтъ, като искалъ да имъ се надсмѣе, отговорилъ имъ, че той е готовъ да заповѣда още сѫщия часъ да го освободятъ, но ако затворенятъ министъръ достави на царя си единъ конь съ невиждан до сега косъмъ: нито бѣлъ,

ОКРЪЖНА НАРОДНА БИБЛИОТЕКА В. КОЛАРОВ 178241/82

нито черъ, нито желтъ, нито шаренъ — съ една рѣчь, царьтъ изброилъ всичкитѣ бои, каквито има на свѣта.

Тогава министритѣ съобщили на затворения си другарь царскитѣ думи, а той казалъ: „Хубаво, нека само ме пусне на бѣлъ свѣтъ!"

Съобщили на царя за обѣщанието на нещастния затворникъ, и царьтъ заповѣдалъ да го освобдятъ.

Освободенятъ министъръ казалъ да съобщятъ сѫщия часъ на царя, че искания конь е готовъ, трѣбва само царьтъ да изпрати хора да го взематъ, ала не въ понедѣлникъ, не въ вторникъ, не въ срѣда, не въ четвъртъкъ, не въ петъкъ, не въ сѫбота, не въ недѣля, а прѣзъ останалитѣ дни, когато царя пожелае.

ИСТОРИЯ БЕЗЪ ДУМИ.

1.

2.

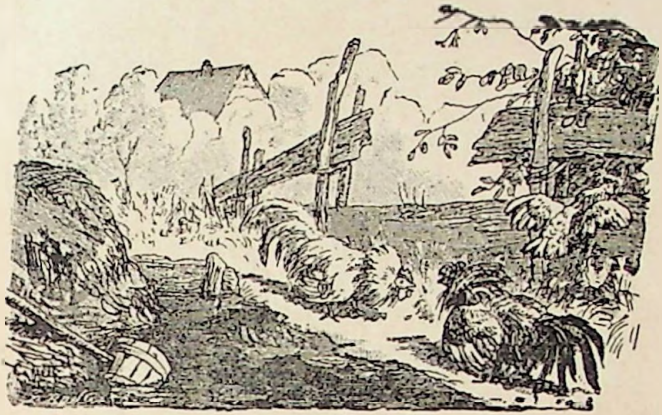

3.

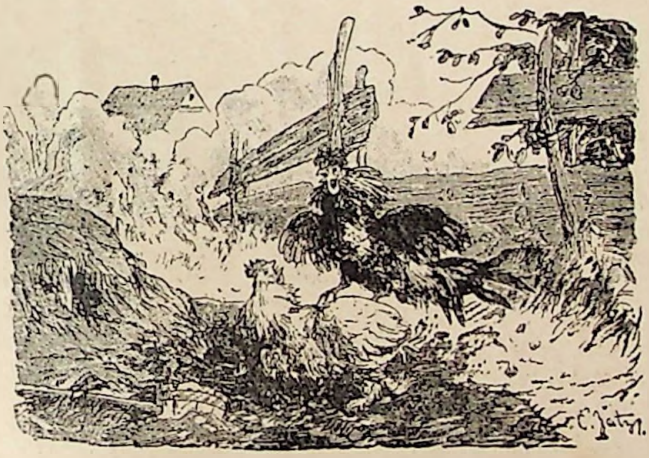

4.

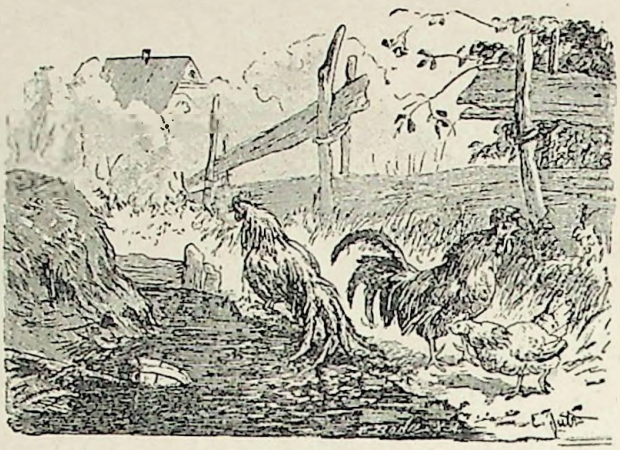

Любопитната ученичка.

Вижъ цвѣтната картинка.

Надежда таза година постжпи въ първо отдѣление. Всичко за нея бѣше ново. Тя съ внимане гледаше и слушаше всичко, каквото ставаше около й. Повече отъ мѣсецъ има, какъ ходѣше въ училището, ала пакъ неможеше, нито да чете, нито да пише . . . .

Чудно се виждаше на Надежда, дѣто неможеше да прочита поне за цвѣтната картинка въ „Младина". А пъкъ тя се казваше още ученичка! Не смѣеше, горката, да попита учителката си, защото я бѣше срамъ Тогава намисли да запита най-голѣмия си братъ. Той винаги четеше и разказваше на Надежда за приказчицитѣ и картинкитѣ на „Младина".

Единъ недѣленъ день Надежда влезе въ стаята при братчето си, което приготвяше урокитѣ си за утрѣшния день и го запита:

— Миличъкъ бате, азъ нали ходя всѣки день на училище?

— Тъй трѣбва, Надеждо, ти си вече ученичка!

— Ами защо не мога да чета, като тебе?

— Така, Надеждо, но ти не знаешъ още *буквитѣ*.

— А како е това букви, бате?

— Ей това гдѣто му викатъ А, Б, В . . .

— Покажи ми, бате, да ги видя!

Тогава братчето ѝ написа буквата А, послѣ взе единъ листъ книга, че ѝ написа и другитѣ букви, послѣ прибави:

— Разбра ли сега Надеждо? Когато научишъ тѣзи букви, тогава ще знаешъ да четешъ, като мене.

— Ами кога ще ги науча бате?

Ако внимаваишъ и запомняшъ хубаво, каквото те учи твоята учителка, ти ще знаешъ да четешъ и да пишешъ до *Коледа*.

Слѣдъ като ѝ разказаха всичко, любопитната Надѣжда се върна много радостна и си каза: „Азъ ще внимавамъ и слушамъ още повече думитѣ на учителката си!

1. Хитрость у вранитѣ.

Едно куче безгрижно си кѫсало и лапало отъ единъ доста голѣмъ кѫсъ мърша. Въ това врѣме по околнитѣ дървета накацали много врани, които завистливо поглеждали отъ страна на кучето. Една врана неможла да търпи Тя се спуснала долу, успѣла да грабне отъ мършата на кучето и отлѣтѣла на ближното дърво.

Този часъ я нападнали другитѣ врани съ страшенъ крѣсъкъ, като че се карали, защо тѣхната другарка е откраднала това парче отъ гладното куче. Враната взела парчето и го пуснала малко настрана отъ кучето което отъ лакомство се затекло да грабне и него, като оставило по-голѣмата часть отъ обѣда си. Това и чакали вранитѣ. Нѣколко отъ тѣхъ се спуснали бързо, задигнали задружно мършата и я отнесли

високо на дървото. Тамъ всички захванали приятелски да обѣдватъ прѣдъ очитѣ на излъганото куче, което ядосано обикаляло дървото и лаяло на хитритѣ врани.

2. Тайна.

Нѣкой си попиталъ единъ *мѫдрецъ*:

— На кого мога да си кажа тайната безъ да се боя отъ нѣщо?

— На лъжеца, отговорилъ той, защото нѣма кой да го повѣрва, когато я каже.

3. Учитель и ученици.

— Кажете ми името на едно домашно животно, което е много привързано къмъ човѣка!

— Това животно е *дървеницата*, господинъ учителю!

— Остава да ми кажете сега името само на едно домашно животно То има рошеви косми, ходи нечисто и обича да лѣга изъ боклука . . .

— *Азъ съмъ*, господинъ учителю, отговаря срамежливо Петъръ, ама нѣма да правя вече тъй!

4. Кѫща на 200 етажа.

Единъ американски прѣдприемачъ намислилъ да построи въ града *Ню-Йоркъ* (сѣверна Америка) една кѫща, въ която да живѣятъ около 400 хиляди души.

Тази негова мисъль пожелалъ да изпълни единъ богаташъ отъ сѫщия градъ.

Избрано било мѣсто за построяване на кѫщата. Всѣки етажъ ще бѫде 4 метра и половина високъ. А цѣлото здание ще достига 900 метра височина надъ земята.

Стѣнитѣ на това голѣмо здание ще бѫдатъ

направени отъ стоманени плочи, които въ основата на кѫщата ще сѫ 5 метра дебели.

Въ зданието ще има всѣкакви *заведения,* като: магазини, библиотеки, гостилници, аптеки, театри, 10—12 клубове и други — съ една дума ще прилича на единъ градъ.

Вмѣсто стълба ще има около 50 *електрически машини* за отиване отъ единъ етажъ въ други.

Мѣстото, което ще заема зданието, е 12 хиляди квадратни метра, или за да се обиколи пѣшъ цѣлото здание ще трѣбатъ два часа и 48 минути.

Задачи и гатанки.

I.

1. На петь души гости раздали петь ябалки. Всѣки взелъ по една ябалка и пакъ една ябалка останала на талерката. Какъ е станало тъй?

2. Единъ дѣдо, двама баци и двама сина си раздѣлили три ябалки така, че всѣки отъ тѣхъ взелъ по една цѣла ябалка. Какъ е станало това?

3. Име на крайдунавски градъ съмъ; ако замѣните първата ми буква съ буквата С, ще получите името на една голѣма риба.

4. Име на житно растение съмъ; ако замѣните първата ми буква съ буквата С, ще получите една потрѣба на хлѣбаря.

II.

1. Въ тъменъ хамбаръ мокро теленце седи.

2. Листа има, растение не е,
Съшито е — дрѣха не е,
Говори — човѣкъ не е!
Познайте що е!